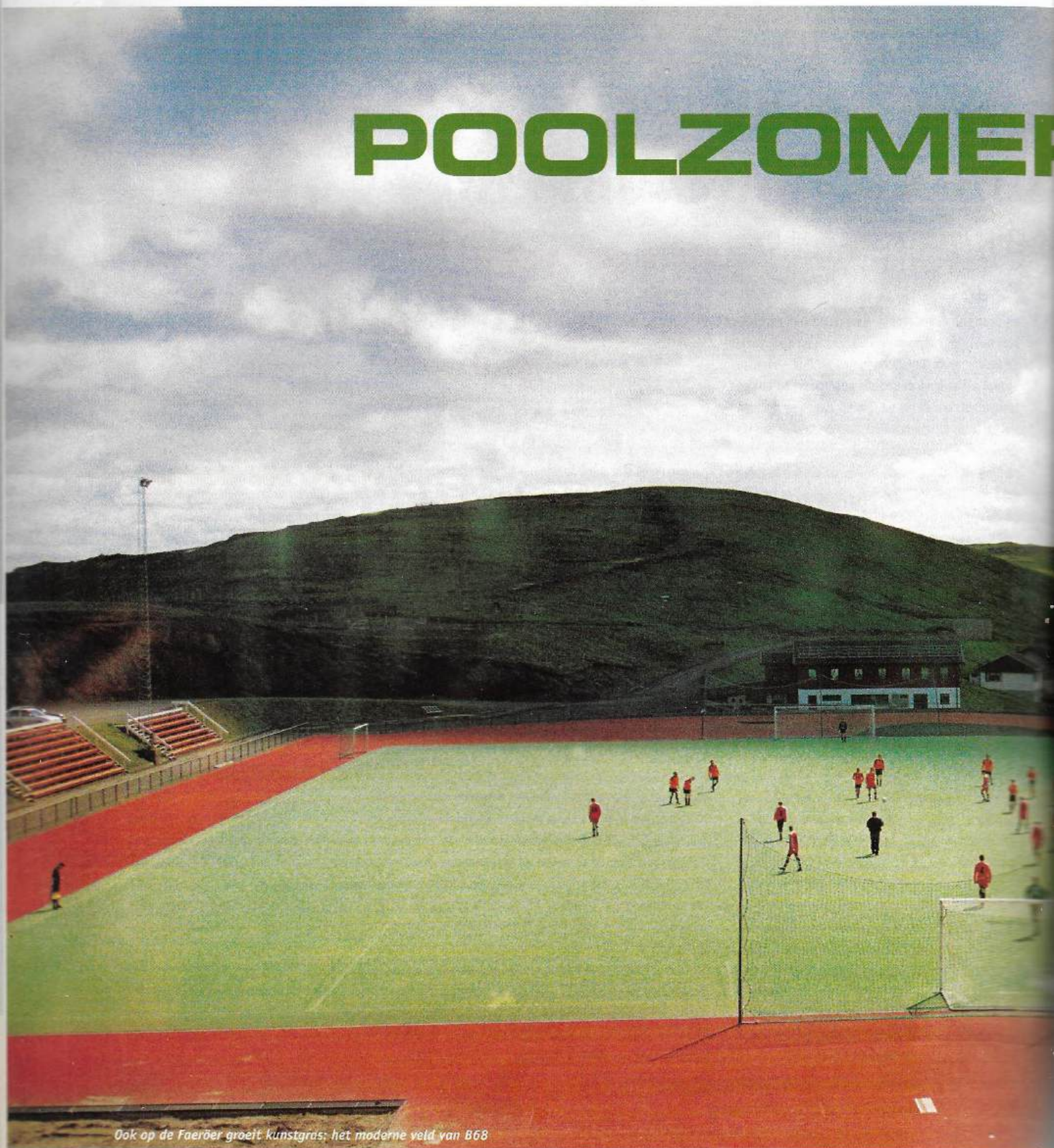

Voetbalmaandblad Johan, oktober 2001

POOLZOMER

Ook op de Faerøer groeit kunstgras; het moderne veld van B68

VONDVOETBAL

Stel je voor: je woont op een rots en samen met 45.000 lotgenoten trotseer je dagelijks windkracht acht en de penetrante stank van de visindustrie, de enige economische activiteit. Bewoners van de Faeröer-eilanden hebben niet veel. Behalve elkaar. En voetbal.

Zoals bijna overal op de Faeröer heeft de wind vrij spel in Svangaskard, het kleine stadion in Toftir. Het ligt aan de kust, op enkele honderden meters hoogte, waar het als een kuipje uit een rotsplateau is gehakt. Het lijkt raadzaam de bal niet te hoog over te joekelen, want dan verdwijnt hij aan de westkant de diepte in, *right over the cliff*. Aan de oostkant kan een speler met een welgemikt schot makkelijk een schaap neerleggen.

Het uitzicht vanuit Svangaskard is adembenemend: een prachtige baai met hier en daar een dorp aan de voet van een imposante, rotsachtige berg. Daar achter de horizon van de Atlantische Oceaan. De gedachte omringd te zijn door die enorme watermassa roept een gevoel op van nietigheid, maar ook van verbondenheid. Toftir is dé plaats voor de interlands van de Faeröer. Met het stadion Gundadalur in Tórshavn heeft Svangaskard als enige een voetbalveld met echt gras. En, zo schrijven UEFA-reglementen voor, slechts daarop mogen interlands worden afgewerkt.

EAT WILLY

Vandaag is Zwitserland de tegenstander in poule 1 van de WK-voorronden en de 4000 toeschouwers zijn in vrolijke afwachting. *Tann 12. Maðurin* (De Twaalfde Man) is er ook: iets meer dan 250 supporters, allen met het rugnummer 12. De club werd opgericht in 1997 en heeft als voornaamste taak het nationale team te steunen. Ze bezingen hun vlag: *Hvít sum kavi, Reyð sum blóðið, Blátt sum havið* (Wit als sneeuw, Rood als bloed, Blauw als de zee). Af en toe wordt er een Mexicaanse wave ingezet, zij het kleinschalig. Op het veld ploeteren de nationale elftallen richting rust, dan komt de fanfare die de 0-0 alvast een

eerste aanzet voor een feestje. De supporters staan op om te zingen. Af en toe komt er een zatlap voorbij, met oceanische oneindigheid in zijn ogen. Als de Zwitsers net voor tijd uit de enige echte kans 0-1 maken is het even stil. Iemand zingt: 'And you always walk alone.' De resterende tijd wordt gelaten ondergaan. De Faeröer kunnen geen vuist maken, en Zwitserland speelt het sober uit. 'We hadden een gelijkspel verdiend', zegt de postbode als het eindsignaal geklonken heeft. Echt ontmoedigd is hij niet: 'Ach, op een nederlaagje meer of minder komt het niet aan.'

STADIONOVERNACHTING

Bij het verlaten van het stadion lijkt het publiek even later de nederlaag alweer vergeten. De sfeer is lacherig. Geen overspannen en belachelijke Nederlands-Elftal-Bij-Nederlaag-Toestanden. De postbode loopt met me op. 'Wat heeft FC Zwolle gedaan?' vraagt hij. Ik voel me alsof ik in een science-fiction film ben beland. Als ik hem glazig aankijk, zegt hij: 'Suní Olsen komt van de Faeröer en speelt voor FC Zwolle. Vandaar.' Bij een zoektocht naar een slaapplek blijkt zowaar dat ik in het stadion mag overnachten. Vernar, een klein oud baasje dat de kantine beheert, bezorgt me voor een appel en een ei een kamer met uitzicht op het veld. Even later sta ik onder de douche waar net Johann Vogel nog stond. Andere gasten zijn er vanavond niet.

Als Vernar naar huis gaat, laat hij een dis vol eten achter: koffie, thee, brood en schapenkaas. Het is twaalf uur 's nachts, het veld baadt nog in licht. Alleen een klok geeft enige richting aan het tijdsgevoel. Pas om twee uur, in het holst van de nacht, komt er een schemering over de eilanden. Om half drie beginnen de vogels alweer te fluiten. Naast het stadion staat een rood autootje op een landweggetje. De motor draait. Zeker een verliefd stelletje, dat in het eigen verwarmde paleisje de snijdende wind trotseert.

De volgende ochtend word ik gewekt door de kantinebaas die *skerpikjót*, gedroogd schapenvlees, voor het ontbijt meebrengt. Is er gisteren dan tóch een bal hoog over gegaan? Een eerste blik naar buiten leert dat het rode autootje er nog

**'Hooligans? Hier? Als je wat uitvreet,
weet de volgende dag de hele archipel het, en word je met
de nek aangekeken. Wie zit daar nou op te wachten?'**

beetje viert. Achter me zit een gezette man met een kapsel, type bloempot, die gedroogde vis, *Turrur Fiskur*, uitdeelt. Hij heeft zoals velen op dit eiland meerdere taken. 'Ik ben postbode, stadionroeper van voetbalclub B36 en werk daarnaast ook nog als sportjournalist voor het weekblad *Fregnir*'. Als hij me een stuk van zijn vis overhandigt, zegt hij grijnzend: 'In de rest van de wereld zeggen ze *Free Willy*, wij zeggen *Eat Willy*'. De blanco tussenstand is in de tweede helft voor Faeröer een

staat. De motor draait ook nog steeds. Enkele schapen kijken verbaasd toe. Bij nadere inspectie blijkt tevens de radio aan te staan, en de ruitenwissers ook. De bestuurder, een kerel van ongeveer 35 met een leren jackje aan, zit ineengezakt achter het stuur. Is-ie dood?

Op het bijrijderportier kloppen helpt niet. Een beuk op het dak... Alles blijft stil. Een hengst tegen het bestuurdersraam dan maar. De man geeft geen kik. Na de autodeur geopend te

PEUPUN LILJEN/ANBP

hebben komt er een vette alcohollicht naar buiten. Ik zet de mitenwissers af, de radio uit en ruk een paar keer hevig aan zijn nevers. Een Faeröersjaaltje geeft zich hierdoor bloot. Gelijk daarop schrikt hij wakker. 'Are you all right, mate?', vraag ik hem. Hij kijkt me aan alsof ik een Marsmannetje ben. 'Yes... yes... I am all right.' Hij wrijft in z'n ogen, werpt een wazige blik over het weidse, boomloze landschap, zet de radio aan en scheurt de nevel in. Ik heb kennis gemaakt met de Faeröerse manier om een nederlaag te verwerken.

zakken nog wat verder uit als de resultaten van het nationale elftal ter sprake komen. Maar dan verschijnen achter de treurwallen twee pretlichtjes. 'Hoe je het ook wendt of keert, en of we nu dik verliezen of niet, voetbal heeft ons in ieder geval op de wereldkaart gezet.' Voldaan babbelt hij daarna verder over de eilanden, bij het afscheid krijg ik twee vaantjes mee van de Faeröer. Buiten regent het weer eens, een nog sterkere vislucht dringt zich op. Zo te ruiken is de bron erg dichtbij. De vaantjes?

Keeper Jens Martin Knudsen, die eens met zijn vorkheftruck achteruit de kade afkukelde, verwierf wereldfaam door tegen Oostenrijk zijn doel schoon te houden met een parmantig wit mutsje.

In Klakksvík, met 5000 zielen de op één na grootste stad van het land en gelegen op het noordelijke eiland Bordoy, hoop ik vandaag meneer Sigurðsson te ontmoeten. Hij is een van de oprichters en tevens de huidige voorzitter van de FSF, de Faeröerse KNVB. Bij het verlaten van de veerpont wordt mijn neus verkracht door de geur van de nabijgelegen visafslag. Ondanks mijn van afschuw vertrokken gezicht krijg ik direct een lift. Mister Sigurðsson, ja natuurlijk weet mijn chauffeur die te wonen.

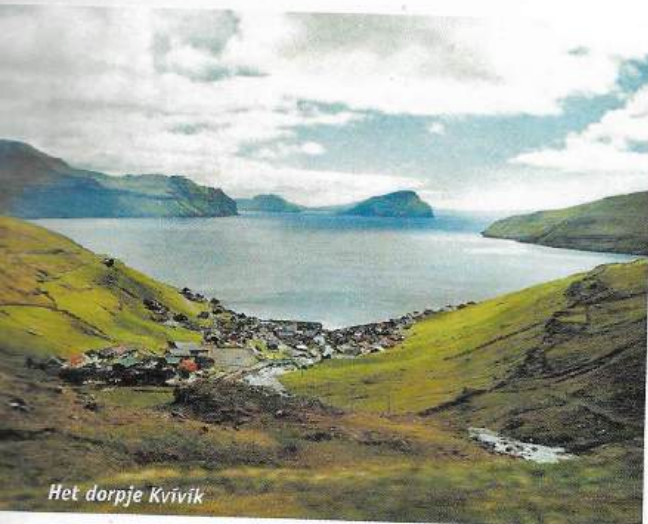
Als er in huize Sigurðsson na drie keer bellen nog niet open is gedaan wandel ik terug richting centrum. Het is maandagmiddag, maar het balletje rolt al weer op het plaatselijke voetbalveld. Vrouwenvoetbal ditmaal, en ik sta te kijken van het hoge niveau. KÍ, de thuisploeg, wint met 2-1 van B68 uit Tof-tir. Ik voel de spiedende blik van de andere toeschouwers. Een vreemdeling. Een man maakt zich los uit het groepje: 'You are looking for mister Sigurðsson?' Hoe weet hij dat? Mijn verbaasde blik wordt genegeerd: 'You can find him in the white house with the green roof across the gasstation. His office is above the grocery store.'

Bij het FSF-kantoor loop je zo naar binnen, afgesloten deuren kennen ze hier niet. Sigurðsson is een dikke man met zwarte krullen, z'n ooghoeken hangen wat naar beneden. Hij begroet me nogal schuchter. Z'n kleine kantoor is rommelig, door het gebrek aan ruimte staan computer en printer op de grond, terwijl overal en nergens losse paperassen liggen. Zijn ooghoeken

ZEGE OP OOSTENRIJK

Christian Olsen, de eerste voorzitter van de FSF, werkt tegenwoordig bij het VVV van Klakksvík. Hij was een van de voorvechters voor aansluiting bij de FIFA. 'Veel mensen verklaarden ons voor gek. Ze waren bang dat we er tegen grote landen met een nulletje of twintig van langs zouden krijgen. Ik begreep dat we ons nooit zouden kunnen ontwikkelen als we alleen maar tegen IJsland en de Shetland-eilanden bleven voetballen.' In het café van de IJslander Siktur blijkt even later dat veel inwoners het FIFA-lidmaatschap niet betreuren. Slurpend aan het pils, dat hier Føroyar Björ heet, voeren ze universele voetbalgesprekken. Heini wil per se geschreven zien dat KÍ uit Klakksvík vaker kampioen werd dan HB, 'die lui uit de hoofdstad'. Rivaliteit is er wel tussen de clubs, maar supporters die elkaars hersenpan inslaan, kennen ze niet. Electriciën Gunnar: 'Hooligans? Hier? Als je wat uitvreet, weet de volgende dag de hele archipel het, en word je met de nek aangekeken. Wie zit daar nou op te wachten?'

De volgende ochtend betrek ik een kamer in de hoofdstad Tórshavn, genoemd naar de Noorse god Thor. Hier wordt de interland Faeröer-Joegoslavië gespeeld. Mijn hospita begint direct over voetbal. Ze toont me haar jarenzeventig-radio en zegt dat ze daar morgen zenuwachtig aan gekluisterd zit als het nationale team moet voetballen. 'Waarom kijk je het niet op tv',

Het dorpje Kviðvík

Zwitserland valt aan op de Faeröer

vraag ik. 'Ik luister altijd naar de radio. Dat is hier de gewoonte. Bovendien is het veel spannender. Op televisie worden trouwens maar zelden wedstrijden direct uitgezonden.' Trots als een pauw toont ze een videoband uit 1992. Nog niet gekomen van het feit dat ze waren toegelaten tot de grote FIFA-familie, was er het ongeloof en de euforische vreugde over de 1-0 zege op Oostenrijk, waarmee direct internationale erkenning werd afgedwongen. De wedstrijd vond plaats in het Zweedse Landskrona, het stadion in Toftir was nog niet klaar, en bij thuiskomst barstte er een volksfeest los. Keeper Jens Martin Knudsen, die eens met zijn vorkheftruck achteruit de kade afkukelde, verwierf wereldfaam door tegen Oostenrijk zijn doel schoon te houden met een parmantig wit mutsje.

Op de vraag wie hij zal steunen in de nog te spelen poulewedstrijd tussen de Faeröer en Rusland antwoordt hij: 'Daar is geen twijfel over mogelijk. Ik steun maar één land ter wereld en dat is de Faeröer.' Zijn collega-postbode valt hem bij: 'We hebben al vaker tegen de Russen gespeeld. Dit jaar uit maar nipt met 1-0 verloren!' En trots: 'En in 1995 thuis nog met 2-1 voorgestaan!' De einduitslag 2-5 lijkt uit het collectieve Faeröer-geheugen gewist.

Even later verschijnt er een echte Vikingvrouw op het feestje. Ze is verleidelijk, heeft prachtige lange blonde manen en sprekende blauwe ogen. Ze wandelt voorbij en gaat op de bank zitten. De postbode zegt, op haar wijzend: 'Zij voetbalt ook.' Ik kijk hem ongelovig aan, draai naar haar toe en zeg: 'Ik neem

'Het veld van Gøta lag vroeger vlak aan zee en bestond uit grind en zand. Het was regelmatig bezaaid met meeuwenstront. Tot het bestuur de dubbelloops pakte en twaalf meeuwen naar beneden joeg'

Plotseling vliegt de voordeur van het bed & breakfast open. Een bekend gezicht staat in de deuropening en kijkt lachend naar binnen. Het is de postbode, mijn wedstrijdgezel van een paar dagen eerder. 'Komt dat goed uit', zegt hij zonder zich te verbazen over de toevallige ontmoeting. 'Ik geef vanavond een feestje. Gaan we lekker over voetbal ouwehoeren. Iwan, de andere postbode is er ook.'

Ook Jan Dam is die avond aanwezig, een ex-international die tegen Denemarken Brian Laudrup uit de wedstrijd speelde. Onder het genot van Faeröerse rabarbertaart luister ik naar de Rus Iwan: 'Ik werd verliefd op de Faeröer toen ik als kind een artikel las over een eenzame boerenfamilie die als enige op Støre Dímun woonde, het op één na kleinste eilandje van de archipel. Ik was zo gefascineerd dat ik alles absorbeerde wat er over de Faeröer verscheen. Ook Faeröers voetbal. Prachtig! Zo'n klein landje waar ook nog eens gevoetbald wordt! In Rusland was ik voetbalcommentator en voetbalanalist. Toch besloot ik dat op te geven en hier postbode te worden. Maar ik werk ook nog als journalist voor een Faeröerse krant.'

aan dat hij een grapje maakt.' Ze antwoordt trots: 'Ik heb zelfs nog in het nationale vrouwensteam gespeeld.' Ik probeer haar voor me te zien met voetbalschoenen aan, maar krijg het niet voor elkaar.

VERRADERLIJKE WIND

De volgende dag neemt de postbode me mee naar Gøta, een schilderachtig dorpje aan de kust van het eiland Eysturoy. Als we langs het voetbalveld van de plaatselijke voetbalclub GÍ lopen, vertelt hij over de bijzondere problematiek van de Faeröerse voetbalclubs: 'Het veld van Gøta lag vroeger vlak aan zee en bestond uit grind en zand. Het was regelmatig bezaaid met meeuwenstront. Tot het bestuur de dubbelloops pakte en twaalf meeuwen naar beneden joeg. Die werden netjes verdeeld over twaalf vakken op het veld om hun soortgenoten af te schrikken. Sindsdien hebben ze d'r hier geen last meer van.' Sedert enkele jaren zijn de velden beter gesitueerd en heeft elke voetbalclub, vanuit klimatologische overwegingen, een kunstgrasveld. 'De wedstrijden worden nu niet snel meer af-

gelast. Vroeger was het veld nog wel eens een complete modderpoel na de vloed, bedekt met achtergebleven zeewier en allerlei andere dingen uit de zee, van scheepsgerei tot schelpen.' Hij vervolgt: 'Mist kan roet in het eten gooien. Vorst is geen probleem, want het wordt hier nooit kouder dan drie graden. Maar de harde wind zorgt vaak voor afgelastingen, vooral in de lente. Vorig jaar zag ik een verslaggeefster op televisie vertellen dat de wedstrijd niet doorging. Op hetzelfde moment waaide achter haar het doel plat. Ze kon zichzelf slechts redden door zich met alle macht aan een reclamebord vast te klampen!'

Tórshavn is met 16.000 inwoners de grootste stad van het land. Het stadion Gundadalur, met een huidige capaciteit van 5000 toeschouwers, is nog niet klaar, en het bestuursgebouw inclusief persruimte boven de hoofdtribune is slechts het betonnen karkas van wat het moet worden. Achter één van de doelen

grafen, en ik. Ik heb mijn 75 millimeter klikklak Zeiss-Ikon met uitklaplens uit 1950 in de aanslag tijdens de volksliederen. Het apparaat weigert dienst, voor het eerst in zijn leven. De spelers kijken me meewarig aan.

Even later fileren de Joegoslaven de Vikingen alsof deze straks in een driesterren-vis-restaurant het hoofdmenu moeten worden. Na de 0-6 van Kezman steekt er plots een stevige wind op en daalt er regen neer. Dit is een typisch Faeröers verschijnsel: zo is het zomer en zo is het volslagen pokkenweer. De meeste toeschouwers druipen nog voor het eindsignaal af. Teleurgesteld. Of beschaamd? Een Faeröerse zegt: 'Ik zie de bui al weer hangen als ik binnenkort m'n studiegenoten in Noorwegen onder ogen kom. Ik schaam me dood, en dat is niet de eerste keer.'

Na het eindsignaal begint direct de stadionmuziek: *'Always look on the bright side of life'* van Monthy Python. Zelfspot als noodzakelijk overlevingsmechanisme. In de vijf wedstrijden

'Vorig jaar zag ik een verslaggeefster op televisie vertellen dat de wedstrijd niet doorging. Op hetzelfde moment waaide achter haar het doel plat. Ze kon zichzelf slechts redden door zich met alle macht aan een reclamebord vast te klampen!'

staan, in plaats van tribunes, drie hoog containers opgesteld. Bij het hoofdkantoor van de FSF kan ik de perskaart ophalen voor de wedstrijd van vanavond tegen Joegoslavië. Dat hoofdkwartier ligt naast het stadion. Dat is andere koek dan hun dependance in Klakksvík. Een groot huis, met een zijleugel, betimmerd met zwartgeverfde planken. Bij binnenkomst klop ik op een deur. Iemand roept: 'Binnen.' We kijken elkaar aan. 'FSF?' vraag ik. 'Nee', zegt een jongeman. 'Dit is het kantoor van de roeibond. De FSF zit hiernaast.' Ik klop een deur verder. Geen gehoor. Wel een briefje. Tot half twee lunchpauze. Om de tijd te doden loop ik terug naar het stadion. Ja hoor: voetbal. Er wordt getraind door B36. Om kwart voor twee probeer ik het nog eens. Als ik de FSF-deur open, onthult zich het kloppende hart van het Faeröerse voetbal, een kamertje van nauwelijks vijf bij vijf. Drie medewerkers hokken hier tussen enkele schots en scheef geplaatste tafeltjes. Als ik even later de gang weer op loop zie ik een groot bord, met daarop deurnummers en namen van sportafdelingen. Het huis blijkt alle sportbonden van de Faeröer te herbergen.

JOEGOSLAVISCH FILEERMES

Terwijl het op de tribunes lang stil blijft, heerst in de tochtige persruimte interlandkoorts. Postbode Iwan belt met Moskou, Friddi Nielsen, een Faeröerse journalist, bereidt zich op Scheepmakeriaanse wijze voor op de wedstrijd. Hij gaat straks alles turven wat er te turven valt. Tijdens de warming-up loopt de fanfare Mihajlovic bijna van de sokken. Er zijn twee foto-

tussen beide ploegen de laatste tien jaar haalden de Faeröer nul punten, twee keer traptten ze een balletje binnen en ze kregen 26 treffers om de oren. Niet echt iets om vrolijk van te worden derhalve. Of wel? Bondscoach Allan Simonsen, die ooit nog voor Barcelona en Borussia Mönchengladbach speelde, probeert te bagatelliseren: 'Je moet niet alles naar het resultaat afmeten. Het gaat om de vooruitgang die we boeken. En ik zie dat die zeker heeft plaatsgehad, nadat ik hier in 1994 begonnen ben. Bovendien verwacht ik binnen niet al te lange tijd een verrassende uitslag in ons voordeel. Dat kan niet meer lang duren.'

Het klinkt stoer, maar Dejan Savicevic, assistent-coach van de Joegoslaven, kan niet verhullen hoe hij over de Faeröer denkt: 'Het is erg moeilijk om deze wedstrijd serieus te nemen.'

Enige dagen later, na de zondagse kerkdienst, wordt er weer gevoetbald. Eerst op televisie. Deze middag wordt om drie uur de wedstrijd tussen FC Kopenhagen en Brøndby IF om de Deense landstitel direct uitgezonden. De bevolking mag de Denen dan als kolonialisten beschouwen (de Faeröer zijn een autonoom deel van Denemarken), nu de spits van hun nationale elftal Todi Jónsson bij Kopenhagen furore maakt zijn ze apetrots. Vanwege de televisieregistratie beginnen alle eredivisiewedstrijden om vijf uur, twee uur later dan normaal. Hierdoor zitten er bij de wedstrijd tussen HB en B71 slechts zo'n 250 toeschouwers. Een kaartje voor deze eerstedivisiewedstrijd kost vijftien gulden en je mag gaan zitten waar je wilt, bijvoorbeeld achter het doel op het dijkje waarop men houten bankjes heeft geplaatst.

KLAKKSVÍKAR ÍTRÓTTARFELAG, HET PSV VAN DE FAERÖER

Met 5885 geregistreerde voetballers op een bevolking van 45.000, blijken de bewoners van de Faeröereilanden voetbalmaffer dan Nederlanders. Verdeeld over twintig clubs voetballen de eilanders voornamelijk in de lente en de zomer. De clubs luisteren naar mysterieuze afkortingen als KÍ, GÍ, HB, VB, FSVágar, NSÍ, B36, B68, B71, EB/Str. De B in de namen staat voor Bóltfelag (voetbalclub), de Í voor Ítróttarfelag (sportclub), de andere medeklinker voor de stads/dorpsnaam, KÍ staat voor Klakksvíkar Ítróttarfelag. HB, KÍ, en B36 zijn van oudsher de topploegen in de eredivisie. HB en B36 komen beide uit de hoofdstad Tórshavn. HB is met zijn 15 kampioenschappen sinds 1942 het Ajax van de Faeröer. B36 het Feyenoord: slechts zes kampioenschappen, altijd wat ploeterend, maar wel de club met de meeste leden. Het PSV van de Faeröer komt uit Klakksvík, de tweede stad van het land met 5000 inwoners. KÍ werd zestien keer kampioen. GÍ uit Gøta (1000 inwoners) is de frisse wind van de laatste jaren, en sleepte medio jaren negentig vier keer achter elkaar de titel in de wacht.

In 1948 voetbalde de Faeröer voor het eerst een interland. De zuiderburen van de Shetlands kregen met 4-1 aan de broek. Tot 1989, het jaar van het verworven FIFA-lidmaatschap, speelde men slechts tegen de Shetlands, de Orkneys, Groenland en IJsland. Het was IJsland dat zich als *angstgegner* ontpopte. In 21 wedstrijden wist men tot nu toe niet één keer te winnen, dieptepunt was de 10-0 zeperd in Reykjavik in augustus 1962.

Of naast de postbode, want die is ook weer aanwezig. De eerste helft is nog redelijk, maar in de tweede helft daalt het niveau zienderogen. Als HB een vette kans mist, barst het

ër. Zelfs drie Brazilianen hebben de Copacabana verruild voor een Faeröerse voetbalcarrière.

KLEIN LAND, GROOT HART

's Avonds in de pub zitten enkele internationals aan de bar. Jácob á Borg, in het dagelijks leven verkoper van sportschoenen, zegt: 'Ondanks die zeperd is voetballen voor het nationale team het hoogste voor een voetballer hier. Op spelen in het buitenland na, dat is helemaal ideaal. Dan kun je 24 uur per dag met voetbal bezig zijn.'

Uni Arge, spits van HB en ook spelend voor het nationale elftal, voegt daar aan toe: 'Verliezen is natuurlijk klote. Ook al ben je een klein land, je bent en blijft een winnaar. Zo'n pak rammel als tegen Joegoslavië is frustrerend maar het moet niet langer dan 48 uur duren voor je jezelf er overheen gezet hebt. Anders red je het niet als je voor de Faeröer voetbalt.' Hij kijkt de verte in en vervolgt: 'Stel dat een land als Italië of Duitsland me zou vragen voor hen te komen voetballen, dan zou ik het nog niet doen. Ik kan mijn nationaliteit niet offeren voor een carrière als voetballer. Mijn hart ligt hier, en dat hart is niet te koop.'

Naarmate de avond vordert, stijgt mijn respect voor deze mannen. Zoals ze het buiten altijd van de elementen verliezen, zo trekken ze op het voetbalveld aan het kortste eind. Daarom drink ik veel op hun gezondheid. Na sluitingstijd slenter ik naar huis. In de verte ruist de Atlantische Oceaan, het is

Na het eindsignaal begint direct de stadionmuziek: 'Always look on the bright side of life' van Monty Python. Zelfspot als noodzakelijk overlevingsmechanisme

eigen publiek in lachen uit. Af en toe krijgt de scheidsrechter de schuld: 'Út við dómaranum, inn við kúnnie'. 'De scheids d'r uit, een koe d'r in!'

B71, van het zuidelijke eiland Sandoy, bungelt ergens onderaan. De spelers zijn vanochtend vroeg bij elkaar de auto ingedoken en met de boot naar hier gekomen, rekenend op een afstraffing. Het valt mee, het blijft 0-0 en ze vallen elkaar van vreugde om de hals. Wordt HB gesponsord door de nationale bank, de spelers van B71 zijn elf éénmansbedrijfjes: ieder heeft zijn eigen shirtreclame. Dat is de naam van een kleine neringdoende: een rijke visser bijvoorbeeld, of de plaatselijke kiosk. De officiële lezing dat er op de Faeröer alleen amateurs rondlopen, kan naar het land der fabelen worden verwezen. In het wedstrijdprogramma valt bij B71 één naam op: Julian Florescu, niet bepaald de naam van een viking. Hij komt uit Roemenië en is naar de Faeröer gehaald met de belofte van een huis en werk. Naast het voetbal werkt hij in de visfabriek. Hij is geen uitzondering. Op de Faeröer voetballen twee Joegoslaven, zeven Polen, één Litouwer, één Let en één Moldavi-

nevelig, de vogels zijn alweer wakker. Ze zingen, ik hoor er het volkslied van deze mini-gemeenschap in. Zachtjes neurie ik mee. 'Tú alfagra land mitt, mín d'rasta ogn! Gij mijn mooie land, mijn dierbaarste bezit.' ●

